

Sygn. akt *XVI GC 906/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Renata Iwanowska</i>
Protokolant –	sekr.sądowy Katarzyna Szajdek

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2018 r. w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa ***Gieldy Praw Majątkowych (...) S. A. w W.*** przeciwko ***(...) sp. z o.o. (...)sp. k. w T.***

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. obciąża powoda kosztami postępowania w całości i szczegółowe ich rozliczenie zleca referendarzowi sądowemu.

SSO Renata Iwanowska

Sygn. akt XVI GC 906/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lipca 2014 r. (data stempla pocztowego) powód Syndyk Masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w D. (dalej też jako (...)) domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wnosząc o zasądzenie od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółka komandytowa w T. (dalej też jako (...)) kwoty 6 439,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 1) 2460 zł od dnia 20 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
- 2) 1845 zł od dnia 20 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
- 3) 1273,55 zł od dnia 19 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 4) 861 zł od dnia 7 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;

oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając legitymację syndyka w niniejszej sprawie wskazano, że w dniu 16 maja 2012 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie (sygn. akt. X GU 182/12) ogłosił upadłość (...) sp. z o.o. obejmującą likwidację majątku. Przedstawiając stan faktyczny, podniesiono, że pozwana prowadzi zorganizowaną sieć hipermarketów, w

których sprzedaje nabyte wcześniej od dostawców towary. (...)oraz (...)łączyły stałe stosunki handlowe od 2011 r. (...)było dostawcą towarów do pozwanej). Wyżej wskazane podmioty zawarły „Porozumienie dotyczące wspólnego przedsięwzięcia promocyjnego”, w ramach którego usługodawca przeprowadzał bezpośrednie działania marketingowe. W trakcie realizacji umowy, pozwany wystawił (...)następujące faktury:

- 1) FV o nr (...);
- 2) FV o nr (...);
- 3) FV o nr (...);
- 4) FV o nr (...);

Na podstawie wyżej wymienionych faktur, w ocenie powoda, (...)zostało zobowiązane do zapłaty opłat innych niż marża handlowa, a co za tym idzie pozwany dopuścił się w stosunku do tej spółki czynu nieuczciwej konkurencji.

Jako podstawę prawną roszczeń powód wskazał na treść art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji z dnia 16 kwietnia 1993 r. (dalej: uznk), gdzie definiuje się, że czynem nieuczciwej konkurencji jest utrudnianie innym przedsiębiorcom dostępu do rynku, w szczególności przez pobieranie innych niż marża handlowa opłat za przyjęcie towaru do sprzedaży. Zdaniem powoda, pozwany pobierając opłaty za świadczenie usług marketingowych utrudniał (...)dostęp do rynku ze względu na dominującą pozycję pozwanego, z racji wielkości prowadzonej działalności gospodarczej w stosunku do działalności i pozycji powyższej spółki. Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 uznk w razie dokonania czynu nieuczciwej konkurencji przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać bezpodstawnie uzyskanych korzyści na zasadach ogólnych.

Powód podkreślił, iż między stronami nie zostały uregulowane prawa i obowiązki stron co do działalności marketingowej pozwanego i (...), które powinny być ukształtowane zgodnie z wymogami art. 353⁽¹⁾k.c. Podniósł, iż pobierane przez pozwaną należności z tytułu reklamy i marketingu stanowiło de facto inne niż handlowa opłaty za przyjęcie towaru do sprzedaży, a tym samym stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 15 ust. 1 pkt 4 uznk. Powód zażądał również odsetek ustawowych od dnia następnego po dniu zapłaty wskazanych na fakturach **(pozew k. 2-20)**.

Sąd Rejonowy w Tychach wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym **(nakaz k. 22)**.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 21 sierpnia 2014 roku (data stempla pocztowego) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Tychach, a także zarzut przedawnienia oraz braku legitymacji procesowej powoda.

W uzasadnieniu podniesiono, że roszczenia wynikające z przedmiotowych faktur zostały przeniesione w drodze przelewu przez (...)na (...) Bank (...) S.A., o czym pozwany został zawiadomiony. Nadto pozwany podniósł, że (...)nie płacił pozwanemu jakichkolwiek opłat z tytułu powyższych faktur, ale opłaty te były potrącane z należnościami spółki z tytułu wystawionych faktur za sprzedaż towaru. W ocenie pozwanego, jeśliby przyjąć, że wierzytelność ta wynika z czynu nieuczciwej konkurencji, to nie można by było dokonać jej potrącenia (z uwagi na sprzeczność z art. 498 k.c. oraz art. 505 pkt 3 k.c.), a skoro nie można było dokonać skutecznie jej potrącenia to dochodzone niniejszym pozvem roszczenie powinno zostać zakwalifikowane jako roszczenie z tytułu dopłaty do pełnej, należnej (...)ceny towaru, a zatem roszczenia takie uległyby przedawnieniu zgodnie z art. 554 k.c. - po 2 latach.

Nadto pozwany wskazał, że powód nie udowodnił swojego roszczenia. Przedstawienie samych faktur i stwierdzenie, że zostały tam zawarte opłaty inna niż marża handlowa, bez przytoczenia dowodów, czyni pozew – w ocenie pozwanego - niezasadnym. Pozwany podniósł, że nie wykazano w żaden sposób utrudnienia dostępu do rynku, a faktury zostały wystawione w związku ze zrealizowaną usługami marketingowymi, a nie w celu utrudniania dostępu do rynku. Wymienił również jakie korzyści w związku z przedmiotowymi usługami otrzymała spółka (...) **(sprzeciw k. 26-83)**.

W replice powoda na sprzeciw z dnia 13 października 2014 roku zakwestionowano zarzut niewłaściwości miejscowej, brak udowodnienia przez pozwaną, że wierzytelność została przeniesiona w drodze przelewu na (...) S.A. (**replika k. 90-95**).

W wyniku stwierdzenia swej niewłaściwości miejscowej Sąd Rejonowy w Tychach przekazał niniejszą sprawę do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie (**postanowienie k. 96-97**).

Następnie w dniu 17 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie (**postanowienie k. 107**).

Pismem z dnia 23 grudnia 2016 roku (...) Spółka Akcyjna w W. (dalej też jako (...)) złożyła wniosek o dopuszczenie do udziału w charakterze powoda, w oparciu o umowę sprzedaży przedsiębiorstwa, w skład którego wchodzi dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność (**wniosek k. 195-205**). Pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 10 stycznia 2017 (data stempla pocztowego) roku podniósł, że wniosek ten jest spóźniony, a także, że nie wyraża zgody na wstąpienie (...) do postępowania (**k. 207-2019**). Postanowieniem z dnia 1 lutego 2017 roku Sąd umorzył postępowanie w tej sprawie (**k. 220-221**), na które to postanowienie strona powodowa złożyła zażalenie (**k. 230-245**, odrzucone postanowieniem Sądu z dnia 22 marca 2017 roku (**k. 246-247**)). Na powyższe powód złożył kolejne zażalenie (**k. 251-253**). Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniami z dnia 12 czerwca 2017 roku oraz z dnia 15 września 2017 roku uchylił zaskarżone postanowienia (**k. 259-260 oraz k. 274-276**).

W związku z postanowieniami Sądu Apelacyjnego w dniu 12 października 2017 roku Sąd postanowił zawiesić postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. oraz podjąć postępowanie w sprawie z udziałem Giełdy Praw Majątkowych (...) S.A. w W. (dalej też jako (...)), z uwagi na fakt, że w dniu 28 grudnia 2016 roku nastąpiło połączenie przez przejęcie (...) S.A. przez (...) (**postanowienie k. 278-280**).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) zawarła umowę faktoringową o nr (...) w dniu 16 sierpnia 2011 roku w W. z (...) Bank (...) S.A., której przedmiotem były wierzytelności pieniężne z tytułu umów handlowych.

(dowód: k. 55-58)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej współpracowała z pozwanym (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółka komandytowa w W.. W wyniku tej współpracy zawarto pomiędzy powyższymi podmiotami porozumienia dotyczące wspólnego przedsięwzięcia promocyjnego w dniu 1 października 2011 roku oraz w dniu 2 stycznia 2012 roku, (**dowód porozumienia k. 13, 15, 17, 19**).

Pomiędzy (...), a pozwanym istniały również stosunki umowne wynikające z umowy marketingowej (**k. 39-46**), umowy handlowej (**k. 47-54**) oraz aneksu do umowy handlowej (**k. 59-61**).

W trakcie współpracy pomiędzy stronami doszło do wystawienia czterech faktur VAT:

- 1) FV o nr (...) na kwotę 2 000 zł z dnia 20 stycznia 2012 roku;
- 2) FV o nr (...) na kwotę 1 500 zł z dnia 20 stycznia 2012 roku;
- 3) FV o nr (...) na kwotę 1035,41 zł z dnia 19 grudnia 2011 roku;
- 4) FV o nr (...) na kwotę 700 zł z dnia 7 grudnia 2011 roku;

(dowód: faktury VAT: k. 12, 14, 16, 18)

Do podpisania porozumienia dotyczącego wspólnego przedsięwzięcia promocyjnego doszło z woli stron, takie umowy nie były przymusowe. Porozumienie negocjował ówczesny Prezes Zarządu(...)wraz z Wiceprezesem. W trakcie współpracy występowały tzw. „bonusy wsteczne”.

(dowód: zeznania świadka Z. K. k. 293-296)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów, które w całości należy uznać za wiarygodne jako niekwestionowane przez strony postępowania i wzajemnie się uzupełniające.

Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił także zeznania świadka Z. K. (**protokół k. 293-296**). W swoich zeznaniach świadek potwierdził, że jako Prezes Zarządu (...)negocjował wraz z Wiceprezesem teje spółki rzeczony porozumienie, a usługi marketingowe pozwanej miały faktycznie miejsce. Świadek wskazał, że aby doszło do takiego porozumienia potrzebna była inicjatywa obu stron. Podniósł, że możliwym jest, iż w fakturze o nr (...) był naliczony bonus wsteczny i wtedy raczej nie było to dobrowolne, jednakże nie sposób tego stwierdzić bez dokumentów księgowych obrazujących obrót firmy. Świadek wskazał, iż faktura o nr (...) mogła obejmować opłatę narzuconą, jednak aby to potwierdzić należałoby przedstawić także inne dokumenty księgowe. Ostatecznie świadek zeznał, iż nie sposób kategorycznie stwierdzić, czy opłata uwzględniona w w/w fakturze na „nierówną” kwotę stanowiła opłatę narzuconą, czy też nie.

Sąd Okręgowy zauważył, co następuje.

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia wynikającego z czynu nieuczciwej konkurencji unormowanego w art. 15 ust. 1 pkt 4 uznk.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutu braku legitymacji procesowej powoda należy podnieść, że pozwana nie udowodniła (a ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał na niej), że (...)przeniosła na (...)swoje wierzytelności wynikające z rzeczonych faktur. Sąd zauważa, że załączona umowa faktoringowa (mimo, iż jest w mało czytelnym egzemplarzu) „określa zasady nabywania przez Bank wierzytelności pieniężnych z tytułu umów handlowych , udokumentowanych przez faktoranta w formie Faktur VAT za dostawy towarów i usług, przysługujących faktorantowi wobec jego kontrahentów – podmiotów wymienionych na liście przewodniej, stanowiącej załącznik nr (...)do umowy”, natomiast w zakresie, który nie jest uregulowany umową stosuje się postanowienia regulaminu. Do akt jednak nie załączono ani załącznika nr (...)do umowy, ani postanowień regulaminu.

Niezależnie od tego, z brzmienia umowy trzeba stwierdzić, że strony określiły zasady przeniesienia wierzytelności, jednakże wynikających z umów handlowych, a nie z roszczeń, które mają swoje źródło w innych zdarzeniach prawnych. Podstawą roszczenia w niniejszej sprawie był czyn nieuczciwej konkurencji, który wynika z unormowania ustawowego, a nie z umowy. W ocenie Sądu należy uznać, że odpowiedzialność na podstawie czynów nieuczciwej konkurencji jest odpowiedzialnością deliktową, a nie odpowiedzialnością kontraktową. Roszczenie procesowe oparte na art. 15 ust. 1 pkt 4 uznk ma samodzielny byt i może być dochodzone niezależnie od roszczeń wynikających z kontraktu (tak: uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 r., sygn. akt III CZP 58/09, OSNC 2000 czy postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r., sygn. akt I CSK 120/09, nie publ.).

Wierzytelność ta (wynikająca z deliktów) może być również przeniesiona na osobę trzecią w drodze umowy przelewu, bowiem nie sprzeciwia się to ustawie, ani też właściwości zobowiązania. Jednakże strony nie wskazały na przeniesienie takowych wierzytelności w umowie faktoringu, a tylko wskazały wprost na te wynikające z kontraktu. Strony zawierając umowę powinny bez żadnych wątpliwości określić, że przeniesienie wierzytelności z ewentualnych roszczeń mających swoje źródło w odpowiedzialności deliktowej następuje również w powyższej umowie. W ocenie Sądu jednoznacznie wskazały, że przez umowę faktoringu nastąpi przeniesienie wierzytelności wynikających z kontraktu, a nie z ustawy.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną Sąd stwierdził, iż brak jest podstaw do podzielenia stanowiska pozwanej, jakoby roszczenie dochodzone niniejszym pozwem dotyczyło „dopłaty” do pełnej, należnej powodowi ceny towaru, z uwagi na fakt, że wierzytelności wynikające z przedmiotowych faktur były potrącane przez strony i w związku z tym zastosowanie miałyby art. 554 k.c. oraz wyrażony tam termin 2 letniego przedawnienia. Należy wskazać, że pozwany nie wykazał jak, ani kiedy oraz w jakiej wysokości i z jakich wierzytelności dokonywano takich potrąceń (i czy w ogóle potrącenie było skuteczne). Bez wątpliwości zatem trzeba stwierdzić, że pozwany nie sprostował onus probandi spoczywającemu po jego stronie (art. 6 k.c.) w zakresie potrącenia, jakie miało mieć miejsce.

W takim stanie rzeczy Sąd uznał, że przedmiotowe roszczenie kwalifikuje się do przedawnienia roszczeń wynikających z czynu nieuczciwej konkurencji, które zostało zawarte w art. 20 uznk, a którego termin przedawnienia wynosi 3 lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się oddzielnie co do każdego naruszenia, a art. 442 k.c. stosuje się odpowiednio. W związku z tym, że uchylono art. 442 k.c. ustawą z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2007 Nr 80 poz. 538), a nie nastąpiła nowelizacja art. 20 uznk, ustawodawca odsyła do przepisu już nieobowiązującego. Jednakże powyższa ustawa wprowadziła, niejako „w zamian” art. 442¹ k.c., który w ocenie Sądu należy zastosować per analogiam, co jest również aprobowane przez doktrynę (tak: Justyna Rasiewicz, art. 20 [w:] Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji: komentarz. [red.] Zdyb M., Sieradzka M., 2016; Michał du Vall, Ewa Nowińska, art. 20, Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz. 2016). Mając zatem powyższe na względzie należy wskazać, że zgodnie z treścią normy z art. 442¹ k.c. początek biegu przedawnienia w odniesieniu do roszczeń płynących z ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji rozpoczyna się z chwilą, gdy poszkodowany dowiedział się o czynie i o osobie za niego odpowiedzialnej. Dlatego należało stwierdzić, że za najwcześniejszą udowodnioną datę należy przyjąć datę wystawienia najstarszej faktury tj. 7 grudnia 2011 roku. A zatem 3 letni termin przedawnienia upływałby w dniu 22 grudnia 2014 roku, natomiast pozew w przedmiotowej sprawie został złożony 17 lipca 2014 roku. Wobec tego zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną został uznany przez Sąd za bezzasadny.

Przechodząc do przedmiotowego roszczenia, trzeba wskazać, że stosownie do art. 15 ust. 1 pkt 4 uznk czynem nieuczciwej konkurencji będzie utrudnianie innym przedsiębiorcom dostępu do rynku, w szczególności przez pobieranie innych niż marża handlowa opłat za przyjęcie towaru do sprzedaży. Norma zawarta w powyższym artykule nie zakazuje bezwzględnie pobierania opłat przez przedsiębiorców, którzy przyjmują towar do sprzedaży w wyniku realizacji umowy zawartej z innymi przedsiębiorcą, zakazuje jedynie pobierania takich opłat, które utrudniają dostęp do rynku, będąc jednocześnie sprzeczne z dobrymi obyczajami, zagrażając lub naruszając interes innych przedsiębiorców lub klienta. Mając na uwadze wyrażoną w art. 353¹ k.c. zasadę swobody umów, należałoby stwierdzić, że przy uwzględnieniu słuszności kontraktowej oraz dobrych obyczajów, strony umowy w wyniku negocjacji mogą osiągnąć realny konsensus i zastrzec dodatkowe świadczenia o charakterze pieniężnym w zamian za inne ekwiwalentne świadczenia przedsiębiorcy o silniejszej pozycji rynkowej.

Konkludując, Sąd doszedł do przekonania, że nie każda opłata pobierana przez przedsiębiorcę, który „przyjmuje towar do sprzedaży” będzie wypełniała przesłanki z art. 15 ust. 1 pkt 4 uznk, a zatem nie każde umowne ustalenia stron będą czynem nieuczciwej konkurencji. Powinno się przyjąć, że za zachowania utrudniające dostęp do rynku należy zawsze uznać te świadczenia, od których uzależniona jest możliwość kontraktowania lub zawarcie umowy per se. Świadczeniom tego rodzaju nie towarzyszy żadne świadczenie wzajemne przedsiębiorcy o silniejszej pozycji rynkowej. Sama zdolność lub gotowość kontraktowania takiego przedsiębiorcy nie może być zaś postrzegana jako świadczenie wzajemne w systemie prawnym opartym na równości kontraktujących podmiotów oraz realizującym wymogi społecznej gospodarki rynkowej.

Podobne zdanie wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 października 2014 r. o sygn. akt SK 20/12. Jednoznacznie stwierdza się tam, że dopuszczalne jest pobieranie przez sieci handlowe opłat stanowiących element marży i ceny, które zawsze stanowią przedmiot negocjacji między stronami, oraz pobieranie lub kompensowanie wynagrodzenia za realne i ekwiwalentne świadczenia sieci handlowej na rzecz dostawcy towaru, które nie zostały przez nią narzucone. Dla dokonania prawidłowej oceny powstającego w ten sposób stosunku prawnego istotne będzie

ustalenie czy strona „dająca towar do sklepu” zdecydowała się na uiszczanie dodatkowych opłat na rzecz pozwanej spółki swobodnie, z zachowaniem możliwości negocjacji. Innymi słowy należy zbadać czy była możliwość rezygnacji z opłat bez utraty zamówień oraz czy zaistniał związany z tym fakt wpływu stron na warunki umowy w tym zakresie.

W ocenie Sądu powód nie zdołał udowodnić, że zawarte umowy z pozwaną zostały narzucone (...). Wręcz przeciwnie, w wyniku przebiegu procesu oraz przesłuchania byłego Prezesa Zarządu (...), Sąd musiał dojść do wniosku, że umowy te nie były wymuszone, a przedstawiciele mieli możliwość ich negocjacji. Ponadto usługi marketingowe były dla spółki korzystne. Świadek wskazał, że do podpisania porozumienia łączącego strony potrzebna była inicjatywa obu stron.

Jedyną wątpliwość świadka budziła niepełna kwota na fakturze o nr (...), w której mógł zostać wykazany tzw. „bonus wsteczny”, a to w ocenie świadka „raczej nie było dobrowolne”, jednakże bez dokumentów księgowych świadek nie był w stanie powiedzieć czy był to bonus czy opłata za usługę. W tak ukształtowanym materiale dowodowym należało stwierdzić, że to powód nie sprostął ciężarowi dowodu i nie zgłosił wniosków dowodowych, ani w inny sposób nie udowodnił, że wyżej wskazana kwota w fakturze została naliczona w związku z czynem nieuczciwej konkurencji. Nie sposób zatem, aby Sąd opierał się na poszlakach, niepewności i sugestiach świadka bez ich dodatkowego poparcia.

Nie przedstawiono również dowodów w stosunku do wiarygodności z innych faktur, na okoliczność braku podstawy do pobierania opłat, braku możliwości negocjacji umów, braku możliwości współpracy bez akceptacji opłaty. Jak już była mowa powyżej, zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z danego faktu wywodzi skutki prawne. Jak słusznie podniósł we wcześniej cytowanym wyroku Trybunał Konstytucyjny (wyrok z dnia 16 października 2014 r., sygn. SK 20/12) za nieuzasadnione należy uznać stanowisko, że art. 15 ust. 1 pkt 4 uznk stanowi podstawę domniemania utrudniania dostępu do rynku i przerzuca ciężar dowodu na pozwanego. Nie zawiera on adresowanej do sądu normy nakazującej uznać bez dowodu ten fakt za domniemywany. Wobec czego, w ocenie Sądu wystawione przez stronę pozwaną faktury VAT za usługi marketingowe nie mogą zostać zakwalifikowane same w sobie jako czyn nieuczciwej konkurencji, jedynie w wypadku wykazania in casu można byłoby stwierdzić, że opłata utrudnia dostawcy dostęp do rynku, czego w niniejszym postępowaniu powód nie uczynił.

Warto zaznaczyć, iż w celu wykazania, że działanie pozwanej stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji konieczne jest ustalenie zasad i mechanizmu wnoszenia opłat za poszczególne usługi, w tym wykazanie okoliczności zawarcia umowy, jej zmiany i sposobu prowadzenia negocjacji. Powód winien wykazać, iż (...)nie miało realnego wpływu na zastrzeżenie obowiązku i wysokości opłat, sposób określenia opłaty (kwotowo czy procentowo), faktyczne wykonanie usługi, ekonomiczną wartość tej usługi. Powód nie wykazał tych przesłanek. Natomiast z zebranego materiału dowodowego wynika, że jednak strony mogły negocjować warunki umów, oraz nie były do ich podpisania oraz realizacji przymuszane. A nawet aby doszło do ich zawarcia niezbędna była inicjatywa obu stron.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd stanął na stanowisku, że pobranie od (...)opłaty z tytułu usług marketingowych, dochodzonych niniejszym pozwem, nie stanowiły czynów nieuczciwej konkurencji, wobec czego roszczenie o zapłatę tych należności w niniejszym procesie podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w punkcie 2 sentencji wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 k.p.c., ustalając, że powód ponosi koszty postępowania w całości, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu w oparciu o art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c.

SSO Renata Iwanowska

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.
2. W wypadku uprawomocnienia się orzeczenia akta przedstawić referendarzowi sądowemu celem rozliczenia kosztów procesu.

3. Zmienić w systemie i na okładce akt, że powodem jest Giełda Praw Majątkowych (...) Spółka Akcyjna w W..

SSO Renata Iwanowska